Ştiri şi Reportagii

Tari în luptă şi cinstiţi în faptă

Laolaltă cu celelalte ramuri de activitate, sportul românesc trăieşte azi atât de îndelung aşteptatele zile ale renaşterii.

Sportul românesc elimină din funcţiunile cari îi condiţionau existenţa, tot ceeace este meschin, tot ceeace constituie o tară care să-i îngreuieze aripele în sborul spre verzile idealuri ale transformării sale în mijloc de aleasă educaţie sufletească şi de desăvârşită oţelire fizică

In nouile concepţii de viaţă, sportul este o mare bătălie pentru cucerirea izbânzilor ce constau în întoarcerea la frumuseţile minunate cu care Dumnezeu a învrednicit plaiurile acestei ţări şi crearea unui tineret care să fie într'adevăr şi în orice clipă nădejdea neamului.

Sportul este aşa dar o mare şcoală. O şcoală pe care camaradul Manole Stroici, conducătorul sportului românesc a definit-o în puţine, dar grăitoare slove, astfel:

«Deschidem pentru tineretul neamului, marea şcoală a vitejiei şi a voiniciei legendare româneşti.

Adunaţi pe pajiştea verde a arenelor de sport, vor învăţa să fie tari în luptă şi cinstiţi în faptă.

Şi vom împlini legiunea celor viteji «cu piept călit de fier şi sufletul de crin» armată de arhangheli, care deschide României drumul spre soare».

Tari în luptă şi cinstiţi în faptă. *Iată comandamentul pe care nici un sportiv nu-l poate nesocoti fără a cădea în marele păcat al unei activităţi împotriva superioarelor interese ale naţiei, iată un percept pe care veşnic trebuie să-l poarte în minte, aceia cari evoluează pe o arenă. Legiunea celor viteji stimulează întrecerea dreaptă şi cinsteşte fapta cinstită.*

Legendara voinicie şi vitejie românească dela care se inspiră azi organizarea sportului românesc n'a cunoscut niciodată şiretlicul şi necinstea.

Să devenim deci vrednici de marii şi vitejii noştri înaintaşi.

Ianossy regretă despărţirea de Venus

BUDAPESTA 9 (Serviciul nostru special). — Adalbert Ianossy, fostul antrenor al Venusului a sosit la Budapesta, unde, într'un cerc de ziarişti şi oficiali a declarat că regretă despărţirea de clubul bucureştean.

Mai mult decât un regret, a spus Ianossy, despărţirea de Venus este pentru mine o mare durere: m'am despărţit de conducere şi de jucători cu adânc regret. Ţin să se ştie că am lucrat pe cât a fost posibil mai conştiincios în clubul de care am fost legat nu numai profesional ci şi sufleteşte.

Constantinescu-Grecu va conduce atacul studenţilor la Timişoara ?

In cursul dimineţii de eri au părăsit Capitala jucătorii Sportului Studenţesc care susţin un match dificil în compania Ripensiei.

Din lotul anunţat a lipsit Bădulescu, aşa că Universitarii vor alinia contra Ripensiei o echipă modificată.

Probabil că Beffa va juca din nou fundaş, în timp ce Constantinescu-Grecu va conduce linia de atac. Ca mijlocaş stânga va juca Georgică Popa.

Iată echipa Sportului Studenţesc pentru jocul dela Timişoara: **Mişu Constantinescu, Mitan, Beffa, Bărbulescu, Drăgan, Popa, Beraru, Mihăilescu, Dumitrescu, Gică Popescu.**

Formidabilul cutremur de azi noapte

Azi noapte, la ora 3,50, un cutremur de o intensitate excepţională a sguduit pământul, producând o panică de nedescris în rândurile populaţiei. Mulţimea, în costume sumare a părăsit locuinţele, — formând grupuri compacte pe străzi şi în pieţele publice. Din cauza cutremurului blocul Carlton s'a prăbuşit complet. Au mai suferit grave avarii Poşta Centrală hotelul Continental palatul Viticola etc. Se pare că sunt numeroase victime.

Concursul de ping-pong de azi

Imitând exemplul clubului Energia, secţia tennis de masă a A. C. T.-ului organizează astăzi un concurs în sala asociaţiei din str. Berthelot No. 10.

Fiind pusă sub patronajul «Gazetei Sporturilor» reuniunea de astăzi este sortită unui frumos succes.

Conducerea A. C.-T.-lui care şi în trecut s'a făcut remarcată printr'o serie de organizări din cele mai interesante, va răsplăti pe învingători cu frumoase premii.

Concursul este deschis începătorilor, cat. III, cat. II şi fetelor. Primele două probe se vor disputa dimineaţa începând dela orele 10 precis, iar ultimele după masă la ora 15.

Astăzi pe stadionul Giuleşti

(Continuare din pag. 1-a)

este cel mai crud jucător, încă junior, a fost cel mai tânăr pitic în 1934, când avea... 13 ani. Joja, care n'are încă decât 19 ani, este unul din cele mai periculoase elemente pentru adversarii Universităţii. *Sângiorzan Septimiu*, creaţia Universităţi a jucat în echipa de pitici, în cea de juniori, a fost împrumutat Academiei de agronomie şi reluat în locul lui Sereny. *Ţăranul Emil* fost junior la «U» a jucat în echipa districtuală a C. A. C.-ului şi a revenit la clubul de origină. *Comun Coriolan*, jucătorul Universităţii care produce panică totdeauna în rândurile apărării adverse, este creaţia clubului de care nu s'a despărţit deloc. *Dumitraş*, fost junior la Ripensia, a trecut la «U», de aici a fost împrumutat Academiei de Agronomie şi a fost reluat în locul lui Vizer, care a plecat în Germania. *Medrea III* fost jucător al Olimpiei şi a fost reluat de «U». *Coracu Severe*, cel mai periculos atacant al Universităţii este elev în cl. 7-a, român din Banatul jugoslav; a fost pitic şi junior la Ripensia. La Universitatea activează de doui ani.

UN PRONOSTIC

Incercăm să credem că în jocul de azi, adversarii îşi vor împărţi frăţeşte cele două puncte.

Rapid—F. C. Craiova

Al doilea match al programului cuplat din Giuleşti se va disputa între F. C. Rapid şi F. C. Craiova.

Deoparte câştigătorii Cupei României, de alta o echipă modestă, din provincie, pierdută pe undeva prin coada clasamentului. Şi totuşi şansele nu sunt chiar aşa de disproporţionate cum ar părea la prima vedere. Şi aceasta din mai multe motive.

Mai intâiu F. C. Craiova nu e o echipă chiar atât de modestă, cum se crede şi se spune deobiceiu. Dovadă că acum o săptămână a făcut un foarte frumos match împotriva leaderilor campionatului.

Apoi Rapidul se află azi la numai două zile după un joc extrem de greu.

Eforturile, şi fizice şi psihice făcute Vineri la ANEF vor conta mult, în privinţa condiţiei fizice a feroviarilor. Şi mai e ceva. F. C. Rapid face mai curând două matchuri proaste la rând, decât două bune. E ceva caracteristic pentru această echipă faptul că după o partidă mare să deziluzioneze complect în cea următoare.

Prea multă încredere în sine, oboseală fizică. Nu ştim care-i explicaţia adevărată, dar faptul rămâne.

Şi astăzi au tocmai toate motivele pentru ca să piardă un match. Nu glumim deloc. Au câştigat Cupa României şi au obţinut prin aceasta o foarte mare satisfacţie.

Din totdeauna, Rapidul a pus mai mult preţ pe Cupă decât pe Campionat. Tocmai pentrucă pe când Cupa cere eforturi mari dar rare, campionatul cere un efort continuu, mai puţin strălucitor dar mai constant. Şi rapidiştii nu se simt în deobşte capabili de un asemenea efort.

Pe deasupra o victorie în cupă e mult mai strălucitoare, deci mai atrăgătoare, decât una în campionat. Matchurile de cupă se aseamănă cu acele lupte singulare ale cavalerilor de altădată, pe când jocurile de campionat pot fi asemănate cu războiul de tranşee, unde efortul de fiecare zi e la fel de util, ba şi mai util poate, decât actele de eroism izolate.

Mari seniori, jucătorii Rapidului dispreţuesc, pe nedrept, faptele soldaţilor de rând şi deaceia pierd, în mod stupid, atâtea jocuri în care pornesc mari favoriţi.

Odată mai mult astăzi, sunt mari favoriţi. Dar oare, vor pierde ei, odată mai mult, atunci când nimeni nu se aşteaptă la aceasta?

Preferăm să nu răspundem. Daca ar exista pariu mutual la football, jocurile Rapidului ar fi infinit mai pasionante. Pentrucă tu spectator care ţi-ai riscat banii pe şansa Rapidului, ai fi tot timpul cu inima strânsă ca nu cumva o toană a acestui „cal de rasă", dar nărăvaş să nu te facă să pierzi banii. Dar cum stau lucrurile astăzi, nu ne rămâne decât speranţa unui spectacol frumos pe care jucătorii feroviari au totdeauna posibilitatea să ni-l ofere.

Numai să vrea.

Const. Nour

(Continuare din pag. 1-a)

am câştigat-o, de fapt — aş fi boxat în revanşă la Paris.

Şi în afara faptului că în Capitala Franţei, aş fi încasat cea mai mare bursă încasată vreodată de un boxeur român — 700.000 lei — aş fi devenit o vedetă europeană. Fiindcă, pe atunci, Emil Romerio era pentru Franţa şi chiar pentru întreaga Europă, ceeace este astăzi Toma Aurel pentru ţara noastră. Adică, o vedetă de mare calibru...

Dar să vă povestesc peripeţiile acelui match.

Un contract semnat cu mâna luxată

In matchul pe care l-am avut la 10 Aprilie 1927, cu austriacul Poldi Steinbach, mi-am luxat mâna dreaptă.

Am avut însă norocul să cad în mâinile d-lui dr. colonel Lascăr, directorul O. N. E. F.-ului de atunci, care prin masagii şi îngrijiri cât se poate de atente, a reuşit să-mi remedieze în parte luxura suferită.

In aceste condiţiuni am semnat contractul prin care acceptam să-l înfrunt — în schimbul unei burse respectabile — pe faimosul Romerio.

Palmaresul acestuia era strălucit. Intâlnise pugilişti de rezonanţă mondială ca Peter Hana, Domgoergen, Johny Brown, Ivan Lafinem, etc., dar cea mai mare ispravă a sa fusese faptul că într'un match disputat la Paris, cu puţin înainte de a mă întâlni pe mine, reuşise să-l arunce la podea, în repriza 14-a, pe celebrul Alf. Peggazano.

Francezul dovedea astfel un suflu inepuizabil şi acest lucru mă îngrijora. Dar mai mult m'a îngrijorat ceeace am aflat ulterior: Romerio nu pierduse până atunci, niciodată înainte de limită şi — mai ales — *nici un adversar nu reuşise să-l pună jos*

Antrenamente... antrenamente...

In antrenamentul ce a precedat acest match, m'am bucurat de supravegherea maestrului Petre Alexandrescu şi asistenţa părintească a d-lui col. Lascăr, care îmi făcea masagii în fiecare seară, după antrenament şi care a încercat şi a reuşit să mă convingă de importanţa pe care o are un upercut bine aplicat la inimă. Avea acest om o încredere oarbă în pumnul meu şi nu era seară să nu-mi repete că, în faţa mea, nici un boxeur european nu poate să reziste trei reprize. Mă sugestionase aproape şi abia aşteptam matchul cu Romerio...

Seara la antrenament, loveam la puccing ball cu atâta putere, încât în fiecare seară spărgeam 2-3 mingii. Ba câte odată, făceam pariu cu câte un prieten şi apoi dintr'o lovitură spărgeam o minge. Maestrul Alexandrescu, era disperat din această cauză...

Seara matchului

In seara matchului, n'am plecat la gală. Am rămas în camera dela hotel «Astoria», unde locuiam, împreună cu un bun prieten, actualul doctor Marinoiu, care nu ştia cum să mă mai îngrijească, să nu duc lipsă de nimic. Imi aduc aminte că pe la 10 seara, mi s'a făcut o foame de lup. Marinoiu a plecat să-mi aducă mâncare. N'a găsit nimic şi a adus o portocală. Am mâncat-o, cu coajă cu tot...

Am plecat apoi spre stadionul O. N. E. F., unde se desfăşura gala.

In faţa arenei se aflau vreo sută de sportivi, cari desigur nu aveau bani ca să-şi cumpere bilete.

Când m'am dat jos din maşină, aceştia mi-au făcut o frumoasă manifestaţie de simpatie. Acest lucru m'a încurajat. Mi-a reamintit că boxez «acasă la mine» şi dacă în faţă am un pugilist de valoare europeană, apoi în spate am un public, care «mersese cu mine» oricând. Chiar atunci când boxasem cu români de ai noştri.

In cabină, în timp ce mă echipam, a fost adus Chirilă Dan. Bunul meu prieten fusese făcut k. o. de francezul Martin Franchi. Acest lucru mi-a dat şi mai mult curaj.

Const. Nour şi Jim Călinescu, «fraţii siamezi» ai boxului românesc la Paris

«Dacă un francez a bătut — îmi ziceam — apoi cel următor trebue să mănânce bătae»...

Şi cu acest gând am părăsit cabina.

In imensitatea lui, stadionul vuia...

O greşală

Aci e necesar să fac o mică paranteză.

Pe atunci se obişnuia ca boxeurii să-şi aleagă, de comun acord, juriul şi arbitrul. Eu, însă, nu mă conformam acestui obiceiu. Lăsam ca adversarul meu să-şi aleagă juriul şi arbitrul şi apoi aprobam. Imi era indiferent cine judeca sau arbitra matchul. De vorbit, ştiam că pumnul meu va vorbi mai mult decât ei.

A fost o greşală a mea, care m'a costat matchul acesta şi consacrarea.

Şi o să vedeţi dece.

Ca arbitru mi-a fost desemnat americanul Stevens, pe atunci profesor de box la gruparea Y.M.C.A. L'am acceptat. Stevens era un desăvârşit cunoscător al sportului cu mănuşi — el a creiat cel mai desăvârşit boxeur român: Lucian Popescu — şi mă mai arbitrase în multe rânduri. L'am acceptat, deşi cineva îmi spusese că ar fi mai bine să cer ca matchul să fie condus de d. Jeny Dumitrescu, cel mai bun arbitru român. Şi recunosc astăzi, că dacă aş fi ascultat această sugestie, cu totul altul ar fi fost rezultatul matchului cu Romerio.

Dar să revim la match, pentru a vă arăta unde a greşit Stevens, poate singura dată în cariera sa de arbitru.

Prima repriză

Când am ajuns lângă ring, d. col. Lascăr, strângându-mi mâinile, n'a uitat să mi spună ceeace îmi repetase toată săptămâna: *«Trei reprize cel mult, auzi?»*... Publicul m'a primit cu ovaţii nesfârşite şi cineva — o admiratoare al cărui nume nu-mi permit a-l face public, nici astăzi, — mi-a trimis un imens buchet de flori.

Toate aceste mici atenţii, contribuiau la majorarea curajului meu.

Romerio, masiv, zâmbea în colţul său. Lângă el, managerul său Dalmas şi negrul Soya.

Lângă mine, prietenul nedespărţit Jim Călinescu, maestrul Alexandrescu şi jos, tremurând de emoţie, actualul doctor Marinoiu.

Momentul era emoţionant... Nu ştiu dece, dar aveam impresia că mă aflam la o loterie, unde jucam o miză mare: miza carierii mele...

Stevensn era mai emoţionat ca noi.

Se frământa de colo, colo, pe lângă frânghii, aşteptând gongul.

In arenă, domnea o linişte de mormânt...

Gongul a sunat prelung...

M'am ridicat emoţionat... I-am strâns mâinile lui Romerio şi apoi — sfătuit de maestrul Alexandrescu — mi-am luat garda cea mai nimerită: stomacul acoperit. Era locul unde lovea Romerio de obiceiu...

De felul meu, niciodată nu atacam. Aşteptam să fiu atacat şi contram. Romerio mă enerva... Avea aceiaş tactică... Şi repriza s'a scurs monoton, cu un sfârşit trist pentru mine, însă. Romerio a reuşit să mă isbească atât de năpraznic la carotidă, încât sângele mi-a ţâşnit din tru, — care a avut ocazia să vadă nas.

In pauză, cu toate îngrijirile, hemoragia pe care o aveam nu putea fi oprită... Dr. col. Lascăr îmi făcea semne disperate: Ce fac, încep «sfârşitul» sau nu?

I-am făcut semn afirmativ şi m'am uitat spre cronometror... Nu începem?... Simţeam sângele prelingându-se cald, pe buze...

O repriză dramatică

Când a sunat gongul, m'am ridicat nervos... Acum... Trebuia să termin... Acum...

Romerio a început enervantul său joc de picioare... Am simulat că vreau să lovesc cu stânga şi francezul a încercat să eschiveze înclinându-se spre dreapta mea...

Am ţintit inima... Şi am lovit... Puternic... Neînchipuit de puternic... Aşa cum nu am mai lovit niciodată în viaţa mea... Era un upercut la inimă...

Romerio s'a prăbuşit chiar în colţul său, sub ochii holbaţi ai lui Soya şi sub privirea stupefiată a maestrului Dalmas, care-şi vedea, pentru prima oară, pensionarul la pământ.

Stevens număra...

Tremuram în colţul în care mă găseam şi simţeam sângele care mi se scurgea fără întrerupere pe nări.

Cu ochii închişi, palid, Romerio s'a ridicat.

M'am repezit la el şi simulând acelaş upercut la inimă, i-am trimis o laterală de stânga la carotidă... Francezul s'a prăbuşit din nou...

Stevens a reînceput numărătoarea...

Publicul jubila... Eu tremuram, în timp ce hemoragia pe care o aveam, nu înceta...

După nouă secunde, Romerio s'a ridicat.

Eram exasperat de această rezistenţă.

Am trimis o dreaptă puternică la întâmplare. Şi am nimerit în frunte, deasupra ochiului stâng...

Francezul s'a prăbuşit pe spate, bătând aerul cu braţele...

Infine, credeam că e sfârşitul.

Dar n'a fost aşa...

Scrâşnind, crispat de durere, Romerio s'a ridicat... Şi a început să vină spre mine... Incet... clătinându-se... Il aşteptam, cu stânga... Cu stânga mea necruţătoare despre care se spunea că e «de fier»... Il aşteptam pe francez să intre în unghiul loviturei mele şi ştiam că voiu cuceri o victorie prin k. o. asupra lui Emil Romerio... Ştiam că această victorie era cheia carierei mele... A vieţei mele, mai bine...

Şi scrâşnind din dinţi, aşteptam...

Dar în clipa în care trebuia să pornesc lovitura, s'a întâmplat ceva... Ceva care mi-a împiedicat această mare victorie...

Stevens a intervenit între noi, împiedicându-mă să lovesc... Dece? N'am ştiut niciodată... Nici eu, nici lumea care era adunată acolo şi nici măcar Stevens...

Când, în fine, am reuşit să scap de arbitru m'am repezit la francez... Era târziu însă, Romerio îşi revenise, oarecum, şi s'a agăţat de mine, împiedicându-mă să-l lovesc

In arenă a început vacarmul... Publicul protesta...

Gongul a sunat şi în clipa când m'am aşezat pe scaun, am văzut cum asupra arbitrului au început să curgă umbrele, bastoane, scaune... Era un scandal formidabil.

Stevens a sărit de pe ring şi a încercat să fugă spre ieşire. A reuşit chiar... Matchul n'a mai putut continua, iar juriul a declarat nom-combat.

Cea mai mare victorie a vieţii mele, ratase...

După match

Am încasat atunci, o bursă mare... Mare de tot... Dar eram trist... Nu «ce-a fost» mă întrista şi «ce-ar fi putut să fie»...

(red. Costin Păun)

Directoratul pentru Tir

Inştiinţare

Având în vedere că în registrele fostei Federaţii de Tir, nu se găsesc trecute toate grupările cari practică tirul cu glonţ sau tirul la sbor, se aduce la cunoştinţă tuturor grupărilor, cari practică acest sport, ca să comunice de urgenţă Directoratului Tirului, la sediul Organizărei Sportului Românesc strada Gogu Cantacuzino No. 53, adresa exactă, pentru a li se trimite chestionarele necesare viitoarei organizări.

Grupările cari nu vor răspunde acestei înştiinţări, se vor exclude din actuala Organizare a Sportului Românesc.

Pentru România Legionară
Trăiască Legiunea şi Căpitanul
Director **Manole Stroici**
Secretar General
George Dumitrescu

Rectificare

In articolul «Hotărîri nedrepte» al d-lui Virgil Popescu publicat în numărul nostru de ieri, o frază a fost culeasă greşit. O redăm mai jos în forma în care ar fi trebuit să apară:

«Ţin să precizez de la început că aceste hotărîri nu aparţin şi nici nu pot fi date pe seama conducerii legionare a sportului. Ele au fost luate de vechea comisie a campionatului naţional, singura în drept şi datoare să răspundă».

O Duminecă a crossului

(Continuare din pag. 1-a)

Eliescu» donată de către Clubul Sportiv Unirea Tricolor, în memoria fostului său membru, mort în fruntea unităţii sale, în crâncenele lupte dela Mărăşeşti.

Concursul va fi mixt, constând dintr'o proba individuală şi una pe echipe.

Distanţa 8000 metri.

Plecarea şi sosirea se va face din incinta Hipodromului Băneasa-Trap (Clubul călăreţilor).

In proba pe echipe, echipele vor fi alcătuite din alergătorii aceleaşi asociaţii, purtând costume la fel. Numărul de înscrieri este nelimitat. Primii patru clasaţi ai fiecărei grupări vor conta în clasament.

— Alergarea se va închide jumătate oră după sosirea primului concurent.

— Cupa va rămâne definitiv proprietatea asociţiei care o va câştiga 4 ani consecutiv sau de 7 ori.

Vor participa mai toate grupările bucureştene şi deasemeni A.S.M.B., care vine cu şase buni şi pregătiţi alergători, conduşi de d. prof. Iuliu Moldovan. Iată din ce atleţi sunt compuse echipele:

ST. ROMAN: Dinu Cristea, Teodosiu, Ahmet, Tărtăreanu, Badea, Dumitrescu, Culcea M.

A. S. M. B.: Ion Mircan, Ioan Babei, Nicolae Chicomban, Beniamin Surd, Emil Pandrea, Aurel Munteanu.

VIF. DACIA: Tâlmaciu, Dinescu, Neagoe, Predescu, Comănescu.

VICTORIA: Todiriu, Soare, Bădescu, Niculae.

C. F. R.: Radu Ioniţă, D-tru Tudor, Achim, Manu, Buligescu.

Şi pentru a încheia vom da şi palmaresul cupei M. Eliescu, care poate reveni în acest an, definitiv, Stadiului Roman, care a câştigat-o până acum de şase ori. Citind cu atenţie numele învingătorilor de până azi, veţi vedea că vor lua startul mulţi din aceştia. Iar pe ceilalţi, şi mai mulţi, i-am dori prezenţi în tribune.

1919 — M. Eliescu şi Şc. militară de Educ. Fizică

1920 — E. Belu şi **ST. ROMAN.**

1921 — **I. Dumitrescu** şi **Sportul Studenţesc.**

1922 — **A. Georgescu** şi **Sportul Studenţesc.**

1923 — **V. Cristescu şi Sportul Studenţesc.**

1924 — **C. Dumitrescu** şi **Colţea Braşov.**

1925 — **A. Marton** şi **Colţea Braşov.**

1926 — **I. Petrescu** şi **ST. ROMAN.**

1927 — **T. Sârbu** şi **T. C. R.**

1928 — **N. Ilie** şi **ST. ROMAN.**

1929 — **Barbara** şi **Grănicerul.**

1930 — **I. Manea** şi **Grănicerul.**

1931 — **I. Comănescu** şi **Grănicerul.**

1932 — **I. Lăpuşan** şi **Vif. Dacia.**

1933 — **I. Lăpuşan** şi **Vif. Dacia.**

1934 — **I. Manea** şi **Grănicerul.**

1935 — **D. Cristea** şi **ST. ROMAN.**

1936 — **D. Cristea** şi **ST. ROMAN.**

1937 — **D. Cristea** şi **ST. ROMAN.**

1938 — **R. Ioniţă** şi **Vif. Dacia.**

1939 — **R. Ioniţă** şi **Vif. Dacia.**

Va câştiga definitiv St. Român cupa Eliescu? Este întrebarea de pe buzele tuturor şi în sufletele Stadiste. Şi mai este ceva: o notă pasionantă în plus alergării de astăzi...

Crossul Hary Muşetescu

Numai la a şaptea ediţie, crossul Muşatescu reuşeşte să intereseze şi să îndârjească, fiindcă trofeul revine grupării cu cei mai buni tineri. Tineri cari (ciudat articol de regulament) deşi juniori, nu trebue să fi împlinit sau să împlinească în acest an 19 ani. Iată acest articol de regulament şi altele, cari trebuesc cunoscute şi... respectate:

Cupa Harry Muşatescu se va disputa anual odată cu «Cupa Mihail Eliescu».

Este admis a lua parte — sub rezerva aprobărei Directoratului de Atletism — orice tânăr legitimat sau nu, făcând parte dintr'o grupare reglementar afiliată, **care nu a împlinit sau nu va împlini în cursul anului acela vârsta de 19 ani.**

Dovada se va face pe teren, înaintea plecării cu orice act oficial sau cu extractul de naştere.

Orice fals sau încercare de a induce în eroare Comitetul organizator va răpi pentru totdeauna tânărului, dreptul de a participa la această competiţiune.

Concursul va fi mixt, constituit dintr'o probă individuală şi una pe echipe.

Distanţa circa **3000** metri.

— Alergarea se va închide un sfert de oră după sosirea primului concurent.

— Cupa va fi câştigată de gruparea care prin totalizare va întruni numărul cel mai mic de puncte pentru **cei trei primi clasaţi.**

Până acum, Viforul a câştigat cupa Muşetescu de trei ori, C. F. R.-ul de două ori, iar Venusul o singură dată.

Iată şi palmaresul:

1934 — **G. Nicola** şi **V. D.**

1935 — **G. Nicola** şi **V. D.**

1936 — **G. Nicola** şi **C. F. R.**

1937 — **Fotea** şi **C. F. R.**

1938 — **Râşnoveanu** şi **Venus.**

1939 — **Tâlmaciu** şi **V. D.**

Si în acest an Viforul are cele mai mari şanse de a câştiga. Cei dela Stadiu, Victoria, Venus şi C.F.R. îi vor pune piedici, peste cari însă se poate trece. Individual pot triumfa: Girescu şi S. Popescu (St.R.), Eftimescu (V.D) şi Ruiu (Victoria). Pentru celelalte locuri: Toti (Venus), Sucitu (V.D.) Cristodorescu (V.D.), Drăghicescu (C.F.R.).

Echipele probabile sunt acestea:

VIF. DACIA: Eftinescu, Cristodorescu, Sucitu, Fătu, Adaus, Neagu.

ST. ROMAN: Girescu, S. Popescu, Marinescu, V. Mitrea, Strasser E., Marinescu M., Popescu C., Valeriu E.

VENUS: Totti, D. Niculae, Iorgulescu, R. Marinescu.

VICTORIA: Stănescu, Tănăsescu, V. Antonescu, Braşoveanu.

C. F. R.: Drăghicescu, Grigorescu

Două trofee însemnate, două promiţătoare întreceri şi un pasionant duel Bucureşti—Braşov iată ce ne promite ziua de astăzi.

Este o promisiune şi poate şi mai mult.

TIPARUL INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «EMINESCU» S. A., STR. ING. ANGHEL SALIGNY, TELEFON 3.26.69.